

Vijf diaconale vragen aan ...

Tineke Koenders

(betrokken bij de Voedselbank in Utrecht)

In deze rubriek laten wij mensen aan het woord die zichzelf dienstbaar hebben gemaakt aan de samenleving. Katholieken maar ook niet-katholieken, allen bewogen door de Geest.

Op welke diaconale terreinen zet u zich in?

Ik kom net terug van de Voedselbank. Daar begon ik ooit in de uitgifte, nu spreek ik met cliënten. Ik merkte dat ze daar behoefte aan hadden. Maar ze stonden altijd buiten te wachten, dat was niet handig. Daarom hebben we ze binnen uitgenodigd en koffie aangeboden. Dat is belangrijk, want een mens heeft meer nodig dan brood alleen. Dan komen de persoonlijke verhalen, die je in een groep niet zo makkelijk deelt. Toen we dat contact net hadden opgebouwd, brak corona uit en was het niet meer mogelijk. In de zomer voerden we de gesprekken buiten, op dit moment werken we binnen met tijdslots van 10 minuten. Nu weet ik wie ze zijn en met welke problemen ze kampen. Ik kom ook bij mensen thuis of ze bezoeken mij. Dat is de diaconie van de Voedselbank.

Foto: Adeline Riesselmann (hoofdredacteur parochieblad *Tussentijds*)

U was betrokken bij de pelgrimstocht naar de klimaatop in Glasgow. Hoe belangrijk is aandacht voor het klimaat binnen de kerken?

Vastenactie heeft zich enorm ingezet om het Nederlandse deel van de klimaatpelgrimage een succes te maken. In Utrecht viel ons werk mee: we hebben de 90 pelgrims met broodjes en soep ontvangen in het oecumenisch Johannescentrum in Overvecht. Ook de moskee werd erbij betrokken, dat oecumenische element is belangrijk. Daarna zijn we met de pelgrims meegelopen tot Maarssen. En we hebben handtekeningen verzameld, want aandacht voor het klimaat is noodzakelijk. Wat voor wereld laten we achter voor onze kinderen en kleinkinderen? Ik ben zelf gezegend met vier kinderen en tien kleinkinderen.

Waardoor / door wie laat u zich inspireren in uw diaconale inzet?

Ik ben een echte Jezus-fan. En we hebben het geluk gehad dat we tijdens ons leven meermalen mensen zijn tegengekomen die ons hebben geïnspireerd. Ik ben opgeleid als verpleegkundige in Den Helder. Ik weet nog dat zr. Verona 's avonds terugkwam om de vloeren te dweilen als wij daar door een drukke dienst geen tijd voor hadden. Je zo wegcijferen is altijd een inspiratie voor me gebleven. Regelmatig kerkbezoek helpt me om inspiratie te krijgen, soms gaat de preek zelfs over iets waar je zelf op dat moment mee bezig bent.

Wat is het belang van samenwerking?

Ik doe een project nooit alleen. Als ik wegval, wil ik dat anderen het over kunnen nemen. Bovendien inspireer je elkaar als je samen ergens aan werkt. Mensen vormen de Kerk en ik vind het een voorrecht om samen mooie dingen mee te maken.

Diaconie is geven en ontvangen. Wat krijgt u ervoor terug, bijvoorbeeld aan ontmoetingen?

Vanuit Den Helder verhuisde ik naar Landgraaf in Limburg, daar heb ik me onder andere ingezet voor de Zonnebloem. En ik werkte er als parochie-assistent met een zeer inspirerende pastoor. We hebben allerlei activiteiten georganiseerd. Daarna heb ik enige tijd in Ghana gewoond en gewerkt. Door mijn werk in het weeshuis raakte ik betrokken bij de aanpak van moedersterfte. In het laatste jaar daar heb ik met de lokale verpleegkundige een voorlichtingscampagne gevoerd, 'Save Motherhood'. Diaconie ver weg noem ik dat. Toen ik hier in de Utrechtse wijk Zuilen kwam wonen, kende ik niemand. Het duurt even voor je in een nieuwe wijk ingeburgerd bent. Maar als je je inzet, leer je snel mensen kennen.